

De Wens  
van Adens  
Gezant

F. P. G. CAMERMAN

**RIMNOSK**  
PUBLISHING

*Eerder verschenen in deze reeks*

De Schreeuw van de Griffioen  
De Wil van Adens Goden

**De Wens van Adens Gezant**

F. P. G. Camerman

Eerste druk februari 2025

*Uitgever:* Rimnosk Publishing

*Redactie:* Sarah de Waard

*Illustratie:* Oğuz Tunç

*Vormgeving:* F. P. G. Camerman

*Vector art:* Vecteezy.com

*Portret:* Jeroen Mies Fotografie

ISBN 978-90-831049-2-8

NUR 334

©2025 F. P. G. Camerman

[www.fpgcamerman.com](http://www.fpgcamerman.com)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

# INHOUD

<b>DE HOOGHERDER</b>	7
----------------------	---

## DEEL I

<i>1. De vrouwen van Gohana</i>	13
<i>2. Alles wat krom is</i>	23
<i>3. Het stadspaleis van Loni</i>	31
<i>4. De Vrienden van Urakiba</i>	40
<i>5. Sherdanpur</i>	48
<i>6. Het salon van de herders</i>	56
<i>7. Het paleis van de gouverneur</i>	65
<i>8. De twee Excellenties</i>	78
<i>9. Het Huis van Adonay</i>	90
<i>10. Mindere goden</i>	97
<i>11. Een ketterse discipel</i>	106
<i>12. Een bodempje water</i>	119
<i>13. De blauwe man</i>	128

## DEEL II

<i>14. Verhalen onderweg</i>	137
<i>15. Onder de Khadiraka</i>	144
<i>16. Welkom in Gaba</i>	151
<i>17. De Wolven van Tamera</i>	160
<i>18. Het model voor alle dorpen</i>	166
<i>19. Avontuurlijker dan verwacht</i>	177

20. <i>Een schande voor het Rijk</i>	189
21. <i>Een onomkeerbare lawine</i>	197
22. <i>Niet van deze wereld</i>	207
23. <i>Bezigheden</i>	216
24. <i>De weerlozen aan banden</i>	226
25. <i>Statig als een schip</i>	237

### DEEL III

26. <i>Vrij! Vrij! Vrij!</i>	249
27. <i>De Serafijnse Garde</i>	257
28. <i>De citadel van Otrako</i>	269
29. <i>Het Zwaard van Adonay</i>	276
30. <i>Schakels</i>	290
31. <i>De Stem van Adonay</i>	302
32. <i>Het Paleis der Serafijnen</i>	313
33. <i>Dat gaat niemand geloven</i>	320
34. <i>Het pad van de Allerhoogste</i>	327
35. <i>Een vriend van een vriend</i>	339
36. <i>Een eerzaam huis</i>	349
37. <i>De bazin van het huis</i>	358
38. <i>De Vestingstraat</i>	370
39. <i>Toch niet</i>	384

### DEEL IV

40. <i>Op hok</i>	395
41. <i>Dorman</i>	402
42. <i>Een druppel in de mensenzee</i>	415
43. <i>Dormanse kemp</i>	426
44. <i>Voor de zaak</i>	436
45. <i>Een kans op genoegdoening</i>	444
46. <i>De dag van woede</i>	451
47. <i>Als vrije mensen</i>	461
48. <i>Een andere melkmuil</i>	473
49. <i>De vurig verlangde</i>	478

## HOOFDSTUK 9

# HET HUIS VAN ADONAY



**D**e burgers van Sherdanpur wandelden druk taterend door de hal met de stenen elefanten, tot ze langs de openstaande poort naar buiten stapten; toen hulden ze zich opeens in een ingetogen stilzwijgen. De marmeren borstbeelden van Djor Nikeru en Adaya Sahur keken streng op hen neer terwijl ze de brede treden afdaalden naar het in duisternis gehulde Tempelplein, dat half was volgelopen met nieuwsgierige stadsbewoners – lagere burgers en huispersoneel dat zich kwam vergapen aan de wekelijkse stoet van opgetutte hoogwaardigheidsbekleders.

Tientallen met brandende fakkels uitgeruste piotten bakenden het brede pad af waarlangs de burgers in stille processie het plein overstaken naar het portaal in de rechtervleugel van het tempelgebouw. Rakt was daar boven het dak verschenen en straalde de voorname tempelgangers in het gezicht. Links van het portaal verrees de tempeltoren als een enorme zwarte schaduw die de hele stad overvleugelde.

Tussen de stijf in de houding staande piotten werden begerige handen uitgestoken. Sommige burgers drukten er koperen muntjes in, zonder te kijken aan wie ze ze gaven. Eén burgerman gooide een handvol munten over de hoofden van de piotten en liep dronken hikkend verder toen er een schermutseling ontstond.

Het monumentale portaal gaf uit op een hoge, vierkante hal die rondom was behangen met zware draperieën van donkerrood fluweel. Op elk daarvan was in glimmende gouddraad het symbool van Adonay's kerk geborduurd: twee schuin toelopende, in elkaar hakende

vierhoeken rond een stralend oog. De draperieën voor de linkse muur waren onderaan iets uit elkaar getrokken; erachter hingen egaal zwarte gordijnen van een dunnere stof. De smalle opening werd geflankeerd door twee mannen die de bespottelijke zwarte bediendenpakjes droegen; zij hielden elk een zilveren schaal omhoog waarop een stapel gevouwen witte doeken lag.

De burgers namen een doek van de stapel en drapeerden die over hun kruin voor ze tussen de gordijnen verdwenen. Malderik volgde hun voorbeeld. Achter de gordijnen wachtte een aardedonkere ruimte, drukkend warm en geurend naar zweet. Hij schuifelde blind verder, afgaand op de geluiden van de mensen rondom hem, tot een tweede paar gordijnen hem in het gezicht waaide. Hij duwde deze opzij en betrad een enorme vierkante hal. De vier muren verhieven zich tot een duizelingwekkende hoogte en hielden daarbij zacht naar binnen. Er was geen dak; hoog boven de vloer gaapte een vierkante opening die uitkeek op de blote sterrenhemel. Honderden kaarsen en lampen brandden in nissen in de wanden, sommige op hoogtes die volstrekt onbereikbaar leken. De stenen vloer verdiepte trapsgewijs naar het midden van de hal toe, waar onder de sterren een enorm vuur brandde. Rond de vierkante vuurplaats stonden, op de hoekpunten en de middelpunten van het laagste vloerniveau, acht zwarte vuurketels op zware gietijzeren voeten, en voor elk ervan lag een herder languit op zijn buik, met zijn gezicht in zijn opengevouwen handen gedrukt.

De bejaarde Seneb Senebtera stond met gekromde rug naast het centrale vuur, met één benige hand steunend op een standaard waarop een in leer gebonden bundel rustte. Zijn gerimpelde hoofd hing vermoeid tussen zijn schouders. Zijn oogkassen waren zwart opgemaakt.

Gouverneur Habtalen gebaarde naar Malderik om hem te volgen. Ze daalden samen af naar het midden van de hal. De brede stenen treden lagen bezaaid met kleine, donkere matten waarop de burgers neerknielden. Habtalen koos een mat op de onderste trede, sloot zijn ogen en boog zijn hoofd. Malderik knielde naast hem neer en tuurde omhoog. Hoog in elke hoek van de ruimte, en in het midden van elke wand, hing een goudgele banier waarop telkens een verschillend symbool stond afgebeeld. De onderste randen van de banieren waren

donker verkleurd door het roet en de rook van de vuurketels eronder.

‘Die symbolen stellen de negen deugden voor,’ zei de gouverneur.

‘Ik tel er maar acht.’

Habtalen wees naar de gapende opening hoog boven hen. ‘Het oog staat voor openheid en ontvankelijkheid voor Adonay’s genade.’ Hij knikte naar de banier rechts boven hen, waarop een cirkel stond boven twee schuine lijnen. ‘En dat staat voor gehoorzaamheid en onderwerping aan Adonay’s oordeel. Totale onderwerping.’ Hij keek Malderik uitdrukkingloos aan en sloot zijn ogen weer.

Malderik nam het tempelinterieur verder in zich op. Rechts van hem deelde Zahan Sahuri een mat met het zwarte burgermeisje. Toen hun blikken elkaar ontmoetten, gaf hij Malderik een vette knipoog. Achter hen vulden de hogere treden zich met de andere burgers van Sherdanpur, en met tientallen in sobere witte gewaden gehulde azaren die Malderik nog niet eerder had opgemerkt. Zij leken hier veel meer op hun plaats dan de mensen in hun opzichtige burgerkleren.

Het gestommel van de plaatsnemende tempelbezoekers doofde uit en een gewijde stilte daalde neer. Senebtera sloeg de dikke bundel open en las voor.

‘Aan het begin der tijden schiep Adonay Ehad als eerste van alle werelden. Hij verhief de Wereldberg als woonplaats voor al Zijn schepselen, en kneedde daarop bergen en dalen. Hij vulde meren en deed rivieren stromen, en liet nog meer levengevend water uit de hemel regenen, zodat gewassen en bomen ontsproten aan het land. Aan deze gewassen en bomen deed Hij vruchten groeien om de eersten van Zijn kinderen tot voedsel te dienen.’

Senebtera vertelde hoe Adonay de eerste wereld verder inrichtte, en hoe hij dalmers en andere dieren schiep om zijn kinderen te dienen. De ijle stem van de stokoude hoogherder overbrugde de zeeën van tijd die sinds deze grootse werken waren verstreken. Zijn toon werd harder toen hij sprak over de strijd die Adonay moest voeren tegen Bez, de harige anti-god die al zijn werken teniet trachtte te doen en die vele van zijn schepselen doodde. Bez werd verslagen en verbannen naar een verboden uithoek van de Achtergrond, maar de wereld droeg nog steeds de sporen van zijn razernij, en in de harten van Adonay’s kinderen etterden de wonden die de anti-god daar had geslagen immer verder.

Senebtera sloeg de enorme bundel met een klap weer toe. De acht herders, die al die tijd roerloos voor de verspreide vuurketels waren blijven liggen, richtten zich op en gooiden handvol kruiden in de ketels, zodat de vlammen knetterend oplaaiden en een scherpe geur als van vermolmd hout verspreidden. De herders knielden onmiddellijk weer neer en drukten zich opnieuw tegen de grond. Senebtera schepte zelf een handvol poeder uit een kistje en prevelde een kort gebed voor hij het poeder met beverige hand in de centrale vuurplaats gooide. Het vuur luwde even, een goudkleurige ketel onthullend die in het midden van de vuurplaats op een stenen plaat rustte. Toen de vlammen weer opflakkerden en hongerig naar de opening in het dak reikten, trok een golf hete lucht door de tempel die de weeïge geur nog bedwelmender maakte.

Malderik dacht terug aan de nacht voor de slag aan de Sabis, toen tijdens de offergave aan Belenos de vlammen hem ook hadden bedwemd. De Alvader had die nacht voor het eerst tot hem gesproken. Misschien zou deze avond Adonay tot hem spreken.

Senebtera strompelde op wankele benen rond de vuurplaats en nam opnieuw het woord. Hij preekte over idolen en valse goden en noemde het verwerpen daarvan de eerste weg naar Adonay's genade. Toen zijn broze benen het dreigden te begeven, schoot een jonge azaar in een wit gewaad toe om hem te ondersteunen.

De oude hoogherder richtte zijn zwartgemaakte oogholten op zijn geknieelde toehoorders. Malderik kon zijn aandacht niet bij de preek houden; de rook en de geur deden elk woord eindeloos weerkaatsen in zijn hoofd. Hij dacht aan Viasa, die ook rond het vuur had gelopen tijdens de nachtelijke bijeenkomsten in de woestijn. Leidde de zandman op dit ogenblik ook een eredienst? Zou hij vannacht weer iemand de woestijn in sturen, een zekere dood tegemoet?

Senebtera's blik vestigde zich opeens op Malderik. 'Reinig alle idolatrie uit je ziel!' piepte zijn falende stem. 'Verwerp je valse goden en smeed de Heer van Alle Werelden om vergiffenis, vóór Hij zijn oordeel velst over jou!'

Malderik opende zijn mond om zich te verdedigen, maar rondom hem bogen alle andere aanwezigen zich over hun knieën en begroeven hun gezichten in hun opgevouwen handen, zoals de herders bij de vuurketels dat al de hele tijd deden. Ze begonnen allemaal te



praten, sommigen nauwelijks hoorbaar, anderen luidop en zonder enige terughoudendheid. Hij ving flarden op van smeekbedes, schuldbekentenissen, zelfverwijten en heilige voornemens. De vele stemmen verweefden zich met elkaar tot één uitgesponnen litanie van nederigheid en berouw die zwaar door de enorme tempelhal galmde.

Malderik keek aarzelend om zich heen. Nu hij zag hoe de burgers van Sherdanpur zich overgaven aan Adonay, scheen de gedachte om nieuwe goden naar deze wereld te roepen hem dwaas toe. Wat zou hij hier nog van andere goden komen prediken als de mensen van Ehad reeds een god hadden – ook al was het dan de azarengod?

Hij moest zijn kans grijpen om die god te spreken. In de Yugandra had Adonay zijn roep nog genegeerd, maar hier, in zijn eigen huis, zou de god toch zeker wel willen luisteren? Zo zou Malderik alsnog een deel van zijn opdracht kunnen vervullen. Hij zou Adonay vertellen wat Adens goden van Ehads goden hadden verlangd, en wat zij Malderik hadden bevolen: dat hij de spreekbuis van die goden moest worden bij de mensen, en 's mensen pleitbezorger bij de goden.

Hij boog zich voorover. 'Verheven Adonay, machtige heer van deze wereld,' fluisterde hij. 'Tot u spreekt Malderik Boduognati, de minste van uw dienaren, die van Aden naar deze verre wereld is gereisd.' Hij haalde diep adem, duwde zijn gezicht in zijn handpalmen en vertelde wie hem had gestuurd. Om hem heen spraken de andere tempelgangers steeds luider tot hun god, dus verhief ook Malderik zijn stem. 'Ik verwachtte een wereld zonder goden aan te treffen, maar toen leerde ik van uw bestaan en daarom roep ik u aan. Hoort mij nu roepen, Adonay. Hoort mij roepen!' Malderik riep het werkelijk uit, maar rondom hem werd nog harder geschreeuwd, zodat zijn stemgeluid oplostte in een kakofonie van uitgestorte zielenroerselen.

Hoog boven de tempelvloer werd een gong geslagen, waarop het geschreeuw abrupt uitdoofde. Eén mannenstem riep nog enkele onverstaanbare woorden, waarna het helemaal stil werd, op het trillen van de gong na. De luidste roepers hijgden hoorbaar na. Aan de overkant van de hal snikte een vrouw.

De gong werd opnieuw geslagen, zachter deze keer. De aanwezigen richtten zich op en legden hun handen op hun knieën. Senebtera schuifelde terug naar de standaard met de bundel. 'Deze avond zal de Gezant van Aden mij de herderolie aanreiken. Ik zal Adonay smeken

om hem te mogen ontvangen in onze gemeenschap. Zo zal ik de vijfde weg naar Adonay's genade bewandelen.'

Een van de herders die voor de vuurketels op de grond lagen, richtte zich op en liep naar de centrale vuurplaats. Malderik herkende hem aan zijn logge gestalte en slappe tred. Merineru's hoofd en handen blonken van de olie, alsof hij zich net had ingesmeerd tegen de zon. Hij stroopte een mouw op, boog zich over het vuur en stak zijn ontblote arm in de laaiende vlammen. Malderik smoorde een kreet. De herder tilde de ketel die midden in het vuur stond op, zwaaide hem in één beweging naar zich toe en zette hem neer op een gietijzeren staander. Zijn arm kleurde vuurrood en zijn gezicht vertrok in een pijnlijke grimas. De inhoud van de ketel brandde nog, tot Merineru een zwartgeblakerde doek over de opening spreidde om de vlammen te doven.

De jonge azaar die eerder Senebtera had geholpen, kwam Malderik een gouden kelk aanreiken en gebaarde naar de wachtende ketel.

Malderik stond behoedzaam op en schuifelde ernaartoe, worstelend om zijn evenwicht te bewaren. De kruidige rook die opsteeg van de vuren hing zwaar in de lucht en nestelde zich diep in zijn hoofd. Hij trok de doek van de ketel, die van massief goud scheen gegoten, en keek naar de borrelende inhoud. De damp die eruit opsteeg, geurde sterk naar hars en greep naar zijn ademhaling.

Herderdrank. Of herderolie, zoals de herders zelf zeiden.

Hij keek om zich heen. Merineru was teruggekeerd naar zijn plaats. De ogen van alle aanwezigen waren nu op hem gericht. Hij schepte de kelk zo vol als hij kon zonder zijn vingers te verbranden en liep ermee naar Seneb Senebtera. De bejaarde hoogherder nam de kelk met bevende handen aan en blies langdurig over de inhoud ervan. Toen hij hem eindelijk naar zijn mond bracht, vielen de vouwen van zijn herdersmantel los langs zijn lichaam, zodat het leek alsof hij een stel vleugels ontvouwde. Hij sloot zijn ogen, nam één diepe slok uit de kelk en bleef enkele tellen bewegingloos staan voor hij hem teruggaf aan Malderik.

De kelk was nog half vol.

Malderik liep ermee terug naar de ketel en keek nogmaals om zich heen. De meeste aanwezigen keken naar de hoogherder, of staarden naar hun eigen schoot, maar sommige blikken bleven op hem gericht.

Hij draaide zich met zijn rug naar de meest nabije tempelgangers en knielde neer om de kelk neer te zetten onder de staander. Zonder nog om te kijken bracht hij de kelk naar zijn mond en dronk met enkel gulzige slokken de hele inhoud leeg, biddend dat de ketel verborg wat hij deed.

De hete vloeistof schroeide zijn tong en brandde in zijn keel. Terwijl hij opstond, voelde hij de hitte zich door zijn borst verspreiden. Hij zette een stap in de richting van zijn zitplaats en wankelde. Zijn hoofd tolde, zijn benen voelden week aan. Verbeten stapte hij verder, maar een golf van duisternis haalde hem in en spoelde onverbiddelijk over hem heen.

*Adonay heeft mij eindelijk gehoord*, dacht hij terwijl hij viel.